

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **764** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „ДИМБО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Б.” № 43, вх. А, ет. 5, ап. 19, чрез В. Р. Д. – управител срещу Ревизионен акт № Р-22221720007354-091-001/ 18.07.2022 г., издаден от С. Т. К. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, частично потвърден с Решение № 1724/28.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, в частта, в която са установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2016 г.; са установените лихви по ЗДДС за данъчен период м. 06.2015 г., м. 03,2018 г. и м. 06.2019 г.; в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., 2016 г., 2018 г. и 2019 г., както и в частта на установената данъчна загуба за корпоративен данък за 2017 г.

Жалбоподателят поддържа, че РА, в частта, в която е потвърден с решението на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, е незаконосъобразен поради противоречието му с материалния закон – ЗДДС, ЗКПО и процесуалните правила. Счита, че при извършването на ревизията и издаването на ревизионния акт били допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 3 и чл. 5 от ДОПК, а именно при постановяването му ревизиращите органи не са обсъдили прецизно събраните в хода на ревизията доказателства, което е обусловило и

неправилност на правните им изводи и несъответствие с установената фактическа обстановка. Била нарушена и разпоредбата на чл. 37 от ДОПК за служебно изясняване на фактите и събиране на доказателства относими към предмета на административното производство. Така допуснатите процесуални нарушения водили до незаконосъобразност на РА. Оспорват се изводите за липса на реалност на доставките извършени от „Астра рент“ ЕООД, „ВИ ЕНД Д. БГ“ ЕООД ЕИК[ЕИК], „Тестрейд“ ЕООД ЕИК[ЕИК], „Холивуд 2015“ ЕООД ЕИК[ЕИК]. Излага съображения в подкрепа на твърденията си. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на Ревизионен акт № Р-22221720007354-091-001/ 18.07.2022 г., частично потвърден с Решение № 1724/28.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител е депозирал становище, в което се поддържа жалбата и иска отмяна на РА като незаконосъобразен и противоречащ на материалния закон. Не претендира разноски.

Ответникът - Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител заявява становище за неоснователност на жалбата, като счита оспорения РА за правилен и законосъобразен. Моли да се вземат предвид съображенията, изложени в решението на ОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София-град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Доколкото предмет на жалбата е РА, потвърден частично с решението на Решение № 1724/28.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, в частта, в която са установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2016 г.; са установените лихви по ЗДДС за данъчен период м. 06.2015 г., м. 03.2018 г. и м. 06.2019 г.; са установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., 2016 г., 2018 г. и 2019 г., както и в частта на установената данъчна загуба за корпоративен данък за 2017 г., съдът ще обсъди фактическите и правни установявания само за тези спорни периоди, доколкото е обвързан от диспозитива на решението на решаващия орган. Следва да се посочи, че е налице разминаване в мотивите на решението на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. и неговият диспозитивът. В мотивите на решението решаващият орган изрично е посочил, че намира за правилно установени от органите по приходи задълженията по ЗДДС вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит, а именно: - за данъчен период м. 01.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 88,47 лв. по фактура № 0... 25622/12.12.2014 г., издадена от „ЖМ ТЕХНОЛОГИИ“ ООД с ЕИК[ЕИК]; - за данъчен период м. 01.2018 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 99,50 лв. по фактура № 0... 2499/21.10.2017 г., издадена от „ПАНДА ГЛАС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; - за данъчен период м. 04.2016 г. е отказан по фактурите, издадени от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, „ТЕСТРЪЙД“ ЕООД и „ХОЛИВУД 2015“ ЕООД, но в диспозитивът на решението липсва потвърждаване на РА в тези му части.

В диспозитивът на решението потвърдителна част, освен установените задължения за данъчен период м. 05.2016 г. касаещи доставките извършени от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“

ЕООД, липсва. Наред с това липсва и диспозитив по отношение на установените задължение по ЗДДС касаещи извършена от жалбоподателя продажба на употребявана каравана Х. Ш. № VNB24JOF142607, цвят бял., за която продажба издадена фактура № [ЕГН]/07.03.2016 г. към Г. К. Т. е данъчна основа 13 500,00 лв. Органите по приходите са начислили данък прилагайки чл. 86 от ЗДДС при продажбата на караваната и същият е определен по реда на чл. 67, ЯЛ. 2 от ЗДДС общо в размер на 2 250,00 лв. и в която част в мотивите на решението на ДДОДОП е посочено, че РА следва да се потвърди и в тази част.

Следва да се посочи, че не е налице хипотезата на чл. 156, ал. 4 от ДОПК, както и, че решението на директора на ОДОП няма характер на акт, установяващ задължения и няма установителна или изпълнителна сила на мотивите, от тази гледна точка, липсата на произнасяне, в диспозитива на решението, относно установените задължения по ЗДДС за посочените по-горе периоди е процесуална предпоставка за липсата на годин предмет на обжалване. Не е налице и проведено производство за поправка на решението на ДДОДОП.

Прилагайки разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК и съобразявайки изложеното в Решение № 1724/28.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, следва, че РА подлежи на оспорване само в частта относно установения резултат по ЗДДС в която са установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2016 г.; са установените лихви по ЗДДС за данъчен период м. 06.2015 г., м. 03.2018 г. и м. 06.2019 г.; в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., 2016 г., 2018 г. и 2019 г., както и в частта на установената данъчна загуба за корпоративен данък за 2017 г.

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221720007354-020-001 от 01.12.2020 г. с която е възложено извършването на ревизия на „ДИМБО“ ЕООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност и за корпоративен данък за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. Заповедта е връчена електронно на 07.12.2020 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка е чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът е продължен до 07.05.2021 г. със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221720007354-020-002 от 05.03.2021 г. Със Заповед № Р-22221720007354-023-001 от 28.04.2021 г. на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК ревизионното производство е спряно, поради открита административна процедура за обмен на информация между компетентните органи на Р България и У.. С последваща Заповед № Р-22221720007354-143-001 от 06.07.2021 г. ревизионното производство е възобновено, като е определен срок за приключване до 15.07.2021 г.

Заповедите в хода на производството за издадени от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221720007354-092-001 от 15.06.2022 г.. връчен електронно на 16.06.2022 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221720007354-091-001 от 18.07.2022 г., издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията, й Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител па ревизията, с който са установени задължения за корпоративен данък над декларирания в размер на 26 953,39 лв. и са

начислени лихви за забава в размер на 11199,73 лв., в резултат на преобразуване на декларираните финансови резултати по реда на Закон за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, както и установени задължения по Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит и доначислен данък върху добавената стойност в общ размер па 324 223,64 и лихви в размер на 263 818.14 лв.

В ревизионното производство са извършени редица процесуални действия, подробно описани в РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА.

Видно от констатациите в РД осъществяваната от дружеството дейност е в областта на ревизираното лице е покупко-продажба на каравани.

С цел събиране на доказателства и установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени четири искалия за представяне на документи и писмени обяснения № Р-22221720007354-040-001 от 05.02.2021 г., № Р-22221720007354-040-002 от 08.04.2021 г., № Р-22221720007354-040-003 от 16.04.2021г. и № Р-22221720007354-040-004 ш 24.09.2021 г., в отговор на който са представени частично исканите документи. С Протоколи № Р-222217200073 54-П.-001 от 09.07.2022 г. №Р22221720007354 П.-002 от 09.07.2022 г. и № Р-22221720007354-П.-003 от 15.07.2022 г, са са приобщени събрани доказателства в други производство, подробно описани на стр. 8-9 от РД.

На основание чл, 45 от ДОПК са инициирани насрещни проверки на трети лица - „АСТРА РЕНТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД С ЕИК[ЕИК], „ТЕСТРТРЕЙД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ХОЛИВУД 2015“ ЕООД с Е.[ЕИК], „БУЛТРАИС 666“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Резултатите са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/.

По отношение на установяванията касаещи ДДС за данъчен период м. 05.2016 г. органите по приходите са извели следните констатации довели до промяна на декларираните от ревизираното дружество резултат:

За данъчен период м.05.2016 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит по 3 фактури - № [ЕГН] от 06.05.2016 г.; № [ЕГН] от 27.05.2016 г. и № [ЕГН] от 18.05.2016 г., издадени от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, с предмет на фактурите „външни услуги“.

Органите по приходите са констатирал, че съгласно констатациите на ПИНП № 1-22221321051145-141-001/15.07.2021 г. изготвеното ИПДПОЗЛ изх. № П-22221321051145-040-001/18.03.2021 г. е връчено по чл. 32 от ДОПК на 20.04.2021 г.

В указаният срок не били представени исканите документи. Била извършена проверка в информационната система на НАП, като е установено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 31.10.2016 г. и няма наети по трудови правоотношения лица. Не били изплащали и възнаграждения за наети лица по извънтрудови правоотношения. Не била подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г.

От страна на доставчиците също не били представени никакви доказателства за реално изпълнение и отчитане на услугите, посочени във фактурите. Не били ангажирани доказателства, които да отчитат резултата от предоставените услуги /доклади, отчети, анализи, др./. Отделно от горното липсвало и информация за лицата, извършили конкретните услуги, както и за начина на формиране на цената на услугите. Нявало доказателства и за притежавана от доставчиците материално-техническа обезпеченост за осъществяване на спорните услуги. Липсвали каквито и да било данни относно естеството на фактурираните услуги което се

органите по приходите приели за пречка в преценката относно възможността вписаният във фактурите доставчик да е извършил някаква дейност.

С оглед на тези констатации, органите по приходите обобщили, че в случая не са налице доказателства, удостоверяващи фактически развили се облигационни отношения между ревизираното лице в качеството му на възложител и „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, в качеството им на изпълнители. Фактурите не съдържат описание на доставки, които могат да се свържат с каквито и да било факти от обективната действителност и от които може еднозначно да се направи извод, че доставки от същия вид действително са осъществени от вписания във фактурите издател. Освен това, наличието на фактура не било достатъчно като условие за възникване и упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Поради характеристиката ѝ на частен документ и тъй като с фактура се удостоверявал фактически състав, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици - формиране на данъчен кредит, той носил тежестта да докаже правопораждащия факт - извършването на доставка. Именно този факт не бил доказан на нито един етап от развитото се ревизионно производство, както и при административното оспорване. При това положение, следва заключението, че са сключени сделки с цел данъчна измама, състоящата се в неправомерно ползване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В обобщение и въз основа на установените факти и обстоятелства органите по приходите са стигнали до заключението, че процесите фактури не документират реални доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Поради горното и на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, органите по приходите са отказали право приспадане на данъчен кредит.

По отношение на установените задължения за лихви в размер на 1 046,76 лв. върху невнесен в срок ДДС за данъчни периоди м. 06.2015 г., м. 03.2018 г. и м. 06.2019 г. органите по приходите са констатирани че същите произтичат от непогасяване на декларираното задължение за ДДС в законоустановения срок. Доколкото вне били представени доказателства за платени от ревизираното дружество задължения за ДДС в съответния размер и срок, органите по приходите са начислили лихви.

По отношение на установените задължения по ЗКПО органите по приходите са установили, че за ревизираните данъчни периоди „ДИМВО“ ЕООД като задължено по ЗКПО лице е подавачо годишна данъчна декларация /ГДД/ и е декларирало следните резултати: за финансовата 2015 г. - данъчна печалба в размер на 12 157,17 лв., съответно корпоративен данък в размер на 1 215,72 лв.; за финансовата 2016 г. - данъчна печалба в размер на 6 873,08 лв., съответно корпоративен данък в размер на 687.31 лв.; за финансовата 2017 г. - данъчна загуба в размер на 61 068,65 лв.; за финансовата 2018 г. - данъчна загуба в размер на 12 204,97 лв.; за финансовата 2019 г. - данъчна печалба в размер на 10 731.93 лв., съответно корпоративен данък в размер на 1 073,19 лв. В хода на ревизията са установени основания за извършване на корекции на декларираните от лицето данни за ревизираните данъчни периоди. Дружеството е извършило намаление на финансовия си резултат по реда на чл. 54, ал. 1 от ЗКПО със сумата на годишните данъчни амортизации за леки автомобили - VW, S., M., транспортни средства, които не са конкретизирани в представения счетоводен амортизационен план както следва. - 2015 г. в размер на 24 143,06 лв.; -2016 г. в размер на 15 581,36 лв.; -2017 г. в размер на 13 549,10 лв.; -2018 г. в размер на 13 609,10 лв.; Дружеството е отразило автомобилите като активи, съгласно изискванията на Закона за счетоводството и Счетоводен стандарт /СС/ 16 като дълготраен актив.

Предвид факта, че от ревизираното лице не са представени доказателства, кой, как и в каква връзка използва тези автомобили, както и не представени пътни книжки и пътни листа и доказателства за използването има като активи за дейността на дружеството, от органите по приходите е обоснован извод, че за ревизираните данъчни периоди 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. не са използвани за дейността си и предприятието не черпи икономическа изгода от тях за период по-дълъг от 12 месеца. Вследствие горното е преобразуван финансовия резултат за всеки от ревизираните периоди 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. с размера на данъчните амортизации, съответно 21 143,06 лв., 15 581,36 лв., 13 549,10 лв. и 13 609,10 лв. на основание чл. 54, ал. 1, във връзка с чл. 50 от ЗКПО.

На следващо място ревизиращите са приели, че е оглед на това, че при установяването на задълженията за данък върху добавена стойност в хода на ревизията е прието, че не е доказано осъществяване на реална доставка на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС по фактурите, издадени през 2016 г. на ревизираното лице от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, намерили счетоводно отражение като разходи от група 60 е направен извод, че не са налице документално обосновани стопански операции, във връзка с които са издадени фактурите. При ревизията е констатирано, че издадените на ревизираното лице през 2016 г. фактури от посочените дружества не обективират реално осъществени доставки. Ревизиращият екип е приел също, че констатациите за липса на реални доставки и отчитане на разходи, които не са реално извършени, са взаимнообвързани и рефлексират върху облагането с данък, поради което на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО е извършена корекция на резултата в посока увеличение. На следващо място в хода на ревизионното производство е установено, че в счетоводна сметка 609 за 2018 г. и 2019 г. са намерили отражение съответно 21 792,96 лв. и 33 258,46 лв., представляващи разходи за отписване на вземания.

Срещу РА от „ДИМБО“ ЕООД е подадена жалба до директор на Дирекция „ОДОП“, като с Решение № 1724/28.10.2022 г.г., директорът на Дирекция „ОДОП“, ревизионният акт е РА е потвърден частично.

За изясняване фактите по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, но предвид пасивното поведение на жалбоподателят и неизпълнението от негова страна на дадените указания на съда за внасяне на депозит за изготвянето на ССЕ, съдът е отменил определението си, санкционирал е жалбоподателят и делото е продължило да се гледа без събиране на това доказателствено средство.

По делото са приобщени освен представените с административната преписка доказателства и представените такива от страна на жалбоподателя и трето лице допълнителни такива.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от „ДИМБО“ ЕООД жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-22221720007354-091-001/ 18.07.2022 г., издаден от С. Т. К. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, частично потвърден с Решение № 1724/28.10.2022 г. на

Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, **в частта**, в която са установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2016 г.; са установените лихви по ЗДДС за данъчен период м. 06.2015 г., м. 03.2018 г. и м. 06.2019 г.; в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., 2016 г., 2018 г. и 2019 г., както и в частта на установената данъчна загуба за корпоративен данък за 2017 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал.2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК-РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл.25, ал.5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл.22, т.4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл.24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл.24 ЗЕДЕУУ – арг. чл.25, ал.5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА правото на данъчен кредит е отказано, поради направени от органите по приходите заключения за липса на доказателства за извършването на доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 9 ЗДДС. Съдът намира, че за да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по фактурите издадени от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от посочения доставчик стоките респ. услугите.

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112-120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК /арг. от § 2 ДР на ДОПК/ „ДИМБО“ ЕООД черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки

за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. ||а|| от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114-115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно - не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам - по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. ||а|| от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от: качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/; своенето на данъчния документ от получателя - чл. 71, т. 1 ЗДДС; получаването на стоките/услугите по доставката /—...действителното извършване на облагаемата

сделка...— според т. 30 от решението на СЕС по дело C-642/11/; - отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело C-153/11/.

Отсъствието на който и да е елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, съдът намира за доказани и трите условия.

В множество свои решения СЕС - напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: "Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано" (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане - разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието - доставка, не и - сделка. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещнотранслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

В настоящия случай, съдът намира, че по отношение на доставчика „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, за който за данъчен период м.05.2016 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит по 3 фактури - № [ЕГН] от 06.05.2016 г.; № [ЕГН] от 27.05.2016 г. и

№ [ЕГН] от 18.05.2016 г., с предмет на фактурите „външни услуги“ са правилни и обосновани изводите на органите по приходите за липса на реалност на доставките. От доказателствата приобщени в ревизионното производство, не се установява действително да е извършена маркетингова услуга от страна на доставчика. Освен представената фактура, не са ангажирани доказателства, за наличие на договорно отношение и прехвърляне на получателя по доставката. Не са представени доказателства, че доставчика разполага с материална, техническа и с кадрова обезпеченост за извършването на маркетинговото проучване. Не е ясен предмета на това проучване, за какъв период е, как е извършено последното, по какви методи, както и лицето/лицата извършили проучването. Няма доказване и на начина на калкулиране на цената на труда и с какви материали.

Следва да се има предвид, че при спор дали услугата е действително извършена от издателя на фактурата (пряко или косвено), по която се претендира право на данъчен кредит, изследването е дали той или неговият доставчик имат материален и кадрови потенциал за извършването ѝ, съответното дали са изпълнени изискванията на ЗСч. и счетоводните стандарти за нейното осчетоводяване, а такова доказване в прцеса не бе проведено.

По делото, както се посочи в мотивите на решението, жалбоподателят, чиято тежест е да установи настъпването на всички правопораждащи претендираното право положителни факти при условията на пълно и главно доказване, не ангажира, каквито и да е доказателства в тази връзка, включително и чрез назначаване на експертни познания за да установи налице ли е плащане на спорните фактури. Липсата на достоверни доказателства за установяване, че фактурираните дейности са извършени именно от сочения във фактурите доставчик, преценено с установената при него липса на материална, техническа и кадрова обезпеченост за осъществяване на процесните доставки, обосновават извод за недоказано реално извършени такива. В случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА, в частта на отказано право на данъчен кредит за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 14458.78 лева на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от доставчика „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, е законосъобразен и обоснован, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по спорните фактури, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви за периода от 15.06.2016 г. до 07.06.2022 г. в размер на 8772.43 лева, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

По отношение на начислените лихви за забава в размер на 1 046,76 лв. върху невнесен в срок ДДС за данъчни периоди м. 06.2015 г., м. 03.2018 г. и м. 06.2019 г. произтичащи от непогасяване на декларираното задължение за ДДС в законоустановения срок, съдът намира, че РА в тази му част е правилен и законосъобразен. От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства за платени задължения за ДДС в съответния размер и срок, поради което правилно органите по приходите са начислили лихви за забава.

По отношение на установяванията по ЗКПО:

По отношение на преобразувания финансовия резултат за всеки от ревизираните периоди 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. с размера на данъчните амортизации, съответно 21 143,06 лв., 15 581,36 лв., 13 549,10 лв. и 13 609,10 лв. на основание чл. 54, ал. 1, във връзка с чл. 50 от ЗКПО, съдът намира за правилни.

Установено е от доказателства по делото, че дружеството жалбоподател е извършило намаление на финансовия си резултат по реда на чл. 54, ал. 1 от ЗКПО със сумата на годишните данъчни амортизации за леки автомобили - VW, S., M., транспортни средства, които не са конкретизирани в представения счетоводен амортизационен план както следва: - 2015 г. в размер на 24 143,06 лв.; -2016 г. в размер на 15 581,36 лв.; -2017 г. в размер на 13 549,10 лв.; -2018 г. в размер на 13 609,10 лв.. Установено е, че жалбоподателят е отразил автомобилите като активи, съгласно изискванията на Закона за счетоводството и Счетоводен стандарт /СС/ 16 като дълготраен актив.

Нормата на чл. 54, ал. 1 ЗКПО регламентира признаването на годишните данъчни амортизации, при определянето на данъчния финансов резултат. Съгласно СС 4 "Отчитане на амортизации" амортизируем актив е дълготраен материален или нематериален актив, който се очаква да бъде използван през повече от един отчетен период, има ограничен срок на годност и се държи от предприятието за целите на производството или доставката на стоки или услуги, за отдаване по наем или за други административни цели. Доказателствената тежест за установяване основанията за признаване на счетоводните разходи и съответно на данъчните амортизации е на ревизираното лице и в конкретния случай не е изпълнена.

Правилно и законсъобразно органите по приходите са приели, че освен отчетените данъчни амортизации на процесите активи, в счетоводството на ревизираното дружество, не са отчетени други счетоводни разходи, свързани с поддръжката и експлоатацията на тези активи. От страна на дружеството жалбоподател не са ангажирани доказателства в обратна насока, а именно че през 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., че процесните автомобили са използвани за дейността извършвана от дружество, за да е налице вследствие на употребата им отчитане на амортизации. От друга страна активи, които не са употребявани в дейността на дружеството и за тях са отчитани амортизации се считат за неамортизируеми активи. съобразно нормата на чл. 1 от Н. 4 „Отчитане на амортизации“.

След като активът не се използва за осъществяваната дейност на дружеството, то при определяне на данъчния финансов резултат не следва да се признаят данъчни амортизации за този актив. Предвид, описаните факти и обстоятелства, че за периодите от 2015 г. до 2018 г. не са отчитани разходи, свързани с използването на процесните автомобили, правилно е извършена корекция /в увеличение/ на декларираните/установени намаления на счетоводния финансов резултат по реда на чл. 54, ал. 1 от ЗКПО за съответните години в общ размер на 66 882,62 лв, поради което РА в тази му част е правилен и законосъобразен.

Относно извършената корекция на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Следователно, на това правно основание, за да не се признаят счетоводни разходи, следва те да са такива разходи, за които данъчнозадълженото лице не разполага с документи, отговарящи на нормативните изисквания на ЗКПО и Закона за счетоводството, т.е. включително и когато тези документи не отразяват вярно описаната в тях стопанска операция.

Съгласно чл.10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Документалната обоснованост на разходите за данъчни цели е основание за регистриране на съответната стопанска операция и нейното вярно и точно отразяване. Документалната обоснованост разкрива дали отчетеният разход е пряко свързан и обслужва стопанската дейност на данъчно задълженото лице.

За се прецени дали счетоводният разход следва да се признае за данъчните цели, следва преди това да бъде изследван въпросът дали са реално осъществени доставки на услуги и стоки по издадените от посочените по-горе петима доставчика, които да послужат като основание направените от „ДИМБО“ ЕООД разходи във връзка с тези доставки да бъдат признати за данъчни цели и с тях да бъде намален съответно финансовият резултат на дружеството-жалбоподател за процесната 2016 г.

В настоящия казус, според твърдението в жалбата, фактурите, издадени от посочените доставчици, са за получени услуги в размер на 147 600 лв. за извършването на услуги от страна на „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, „ТЕСТРТРЕЙД“ ЕООД и „ХОЛИВУД 2015“ ЕООД. Доставките на тези услуги/стоки по категоричен начин трябва да се докажат, както и че същите действително са извършени от фактуриралите ги лица.

Съгласно общият принцип за разпределянето на доказателствената тежест в процеса, и доколкото се касае до установяването на положителни факти, задължението за доказване на реалността на доставките по процесните фактури е на ревизираното лице.

Съдът намира за правилен изводът на органите по приходите, че от събраните в хода на ревизията доказателства, както и такива в съдебното производство, не се установява реалността на доставките по процесните фактури.

На първо място следва да бъде отбелязано, че не е налице индивидуализация на предмета на фактурите, не става ясно какви са поетите задължения, в какъв срок следва да се изпълнят, както и конкретния им вид и количество, относно извършените услуги. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС фактурата задължително съдържа количеството и вида на стоката, вида на услугата. Съдържанието на спорните фактурите не отговаря на изискването на чл. 226, т. 6 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и на разпоредба на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС - в описанието на техния предмет не се съдържа релевантната информация, необходима за индивидуализирането на престацията. Непълнотата на фактурите възпрепятства установяване на съответствието на действително извършена доставка, възможността за доказване на реалността на доставката и е самостоятелно основание за непризнаване на отразените в тях разходи.

В решението по дело С-271/12 Съдът на Европейския съюз /СЕС/ приема, че правото на приспадане на ДДС може да се откаже на данъчно задължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение към последните след приемането на решението за отказ е предоставена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки. Действително в случая се касае не за непризнаване на данъчен кредит, а за наличието, респ. липсата на документално обосновани разходи, но доколкото определящо за обосноваността на разхода е наличието на реално осъществена доставка, дадените в цитираното решение на СЕС разрешения са относими към разглеждания казус.

В конкретния случай освен наличие на твърдените фактури, не са представени други доказателства - договори, няма информация събрана в хода, както в ревизионното производство, така и в развилото се съдебно такова, че доставчиците са разполагали с доказателства къде, как са извършени доставките, от кой, в какъв обем, приемане на извършените услуги и използването им за последващи облагаеми доставки в рамките на независимата икономическа дейност на дружеството жалбоподател. В случая липсват доказателства относно конкретния предмет на фактурираните доставки. Това дава основание да се приеме, че се касае за непълни фактури и не може да се установи дали съответстват на действително извършени

сделки.

Доставката на стоки/услуги представлява фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност, и извършването им би могло да се докаже със счетоводни документи, пътни листове, описи, доказателства за материалната, техническата и кадровата обезпеченост на доставчика. Такива обаче не са представени нито в хода на ревизията, нито в хода на настоящото съдебно производство. Притежаването на данъчни фактури и тяхното счетоводно отразяване при получателя само по себе си не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в същите стопански операции. Наличието им не означава, че разходът е извършен така, както е документиран. Фактурата е частен документ, който не носи подпис на представител на данъчната администрация, и тежестта да докаже истинността му лежи върху данъчния субект, който иска да се ползва от тях. При положение, че дружеството жалбоподател не доказва предоставянето на конкретните услуги по всяка от процесните фактури, както и реалното им извършване, следва да се приеме, че процесните услуги/стоки не са действително извършени и в този смисъл фактурите не отразяват верни стопански операции.

Предвид гореизложеното, извършените плащания към доставчиците по фактурите сами по себе си не могат да удостоверяват осъществяването на доставките от „ВИ ЕНД ДЖИ БГ“ ЕООД, „ТЕСТРТРЕЙД“ ЕООД и „ХОЛИВУД 2015“ ЕООД.

В обобщение следва да бъде отбелязано, че в случая жалбоподателят не ангажира допълнителни доказателства за установяване на положителния факт на действителното извършване на услугите/стоките по процесните доставки. Категорично е установено по делото, че дружеството е осчетоводило разходи по процесните фактури, но нито в хода на ревизионното производство и административното обжалване, нито в хода на съдебното обжалване бяха представени доказателства, безспорно установяващи реалност на извършените доставки. Отсъствие на доказателства за установяване на релевантните факти, води до извод за липса на реални доставки на услуги.

В случая е установено, че разходите са отчетени в нарушение на счетоводното законодателство, тъй като не са налице доказателства, които да установяват по безспорен начин, че разходите по процесните фактури, с които е увеличен финансовият резултат на ревизирувания данъчен субект, са действително извършени, и че са свързани с реално осъществени доставки. След като и в хода на съдебното обжалване не бяха представени доказателства, които по безспорен начин да обосноват извод, че са налице реално извършени доставки и възникнали стопански операции, и че е следвало същите да се документират съгласно изискванията на ЗСч, то обоснован се явява изводът на приходните органи, че отчетените въз основа на процесните фактури разходи се явяват недоказани, с което е нарушен принципът на документална обосноваемост, по смисъла на чл. 10 от ЗКПО, във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

С оглед горното съдът счита, че с РА и в тази му част е правилен и законосъобразен. Относно извършената корекция на основание ад. 26, т. 1 и чл. 34, ал. 1 от ЗКПО. Правилно и законосъобразно са изводите на органите по приходите, че не са налице основания за обезценка на вземанията съответно не са налице основания същите да бъдат признати като данъчни временни разлики по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗКПО. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗКПО приходите и разходите от последващи оценки на активи и пасиви не се признават за данъчни цели в годината на счетоводното им отчитане. Приходите и разходите от последващи оценки на вземания и разходите от отписване на вземания като несъбираеми не се признават за данъчни цели в годината на счетоводното им отчитане, при условие че в същата или в предходна година не е настъпило някое от обстоятелствата по чл. 37.

Според чл. 37, ал. 1 ЗКПО, непризнатите за данъчни цели приходи и разходи от последващи оценки и от отписване на вземания по реда на чл. 34 се признават за данъчни цели в годината, в която настъпи едно от следните обстоятелства: 1. изтичане на давностния срок на вземането, но не повече от 5 години, в който вземането е станало изискуемо; 2. възмездно прехвърляне на вземането; 3. производството по несъстоятелност на длъжника е прекратено с утвърден оздравителен план, в който се предвижда непълно удовлетворяване на данъчнозадълженото лице; непризнатите приходи и разходи се признават за данъчни цели само по отношение на намалението на вземането; 4. с влязло в сила съдебно решение е постановено, че вземането или част от него е недължимо; непризнатите приходи и разходи се признават за данъчни цели само по отношение на недължимата част от вземането; 5. преди изтичане на давностния срок вземанията са погасени по силата на закона; 6. при заличаване на длъжника, когато вземането или част от него е останало неудовлетворено - признава се до размера на неудовлетворената част.

В случая от страна на жалбоподателя нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на развилото се такова съдебно производство са представени доказателства от които да е видно на какаво основание са отписани вземанията през 2018 г. и 2019 г. съответно в размер на 21 792,96 лв. и 33 258.46 лв. След като не са ангажирани доказателства в тази насока, правилни и обосновани са изводите на органите по приходите, че не са налице основания за обезценка и тяхното отписване, а оттам и за прилагане на чл. 34 от ЗКПО.

По отношение на извършената корекция относно пренесената данъчна загуба през 2019 г. в размер на 47 519.55 лв., вместо посочената от ревизираното лице данъчна загуба в размер на 73 273,62 лв, съдът намира следното:

Съгласно чл. 70, ал. 1 ЗКПО данъчно задължените лица имат право да пренасят данъчната загуба, формирана по реда на тази част. Когато данъчно задължено лице е избрало да пренася данъчната загуба, тя задължително се пренася последователно до изчерпването ѝ през следващите 5 години. Съгласно чл. 71 ЗКПО данъчната загуба се приспада при определяне на данъчния финансов резултат в размера на положителния данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба. Когато данъчната загуба е по-малка от положителния данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба, при определяне на данъчния финансов резултат се приспада пълният и размер. От органите по приходите е констатирано, че не са установени нарушения при определяне на финансови резултат за 2019 г., с оглед на което следва да се приемат за обосновани изводите на органите по приходите, че в конкретния случай в резултат на извършените корекции на финансовите резултати през 2017 г. и 2018 г. данъчната загуба е в размер на 47 519,55 лв. /за 2017 г./, а не посочената от лицето такава в размер на 73 273,62 лв.

В случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата на „ДИМБО“ ЕООД като неоснователна следва да се отхвърли

По разноските по производството:

С оглед изхода на правния спор и предвид направените своевременно искания съдът намира, че на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и изр. трето от ДОПК във връзка с чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал.2, т. 5 от Наредба № 1/2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения на ответната страна следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 18 303.26 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд С. град, III отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДИМБО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Б.” № 43, вх. А, ет. 5, ап. 19, чрез В. Р. Д. – управител срещу Ревизионен акт № Р-22221720007354-091-001/ 18.07.2022 г., издаден от С. Т. К. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, частично потвърден с Решение № 1724/28.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, **в частта**, в която са установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2016 г. в размер на 14 458.78 лева – главница и лихви в размер на 8772.43 лева; са установените лихви по ЗДДС за данъчен период м. 06.2015 г.. м. 03,2018 г. и м. 06.2019 г. в размер на 1046.76 лева; в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., 2016 г., 2018 г. и 2019 г. в общ размер на 269534.04 лева, както и в частта на установената данъчна загуба за корпоративен данък за 2017 г. в размер на 47 331.55 лева.

ОСЪЖДА „ДИМБО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП разноски в размер на 18 303.26 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: